

Arrest

nr. 208 943 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15B bus 10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt blijkens het administratief dossier als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Regelmatig verblijf verstreken.

Bovendien werd de erkenning van het buitenlands huwelijk geweigerd. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Onder het kopje “*Met betrekking tot de ontvankelijkheid*” in haar nota verwijst de verwerende partij naar artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en wijst ze op haar gebonden bevoegdheid in deze om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen. Ze is van oordeel dat een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kan opleveren. In voorkomend geval, zo stelt de verwerende partij, vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel het grondgebied te verlaten te geven.

2.2. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “*wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing*” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

2.3. Daargelaten of de vermelding “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). Verder kan er in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.4. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, "SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Schending van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, Schending van de materiële motiveringsplicht;

Doordat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is zoals vereist door de wet noch in rechte noch in feite.

Zodat de motieven van de bestreden beslissing ondermaats en te voorbarig was en derhalve niet overeenstemt met de werkelijkheid, welke in rechte en in feite onaanvaardbaar zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Aangezien de werkelijke juridische en feitelijke gegevens ontbreken in de bestreden beslissing.

Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing op basis van welke stukken de beslissing werd genomen, noch bevat de bestreden beslissing concrete redenen waarom het verblijf van verzoekster verstreken is.

Evenmin kan men afleiden uit de bestreden beslissing op grond van welke aanvraag de bestreden beslissing werd genomen.

Bijgevolg heeft de verwerende partij haar beslissing hieromtrent niet of niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkele moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Gezien het ontbrekende , onjuiste of gebrekkige motieven is de motiveringsplicht dan ook duidelijk geschonden.

Verzoekster voert eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat dit onderdeel van het middel ook vanuit dat oogpunt dient te worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om haar beoordeling van het dossier in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dossier is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en/of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dat als men het dossier grondiger had onderzocht zou men zeker tot een andere beslissing zijn gekomen.

Dat de Uw zetel dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daarvoor zijn toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht.

Verzoekster meent dan ook dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende, duidelijk, nauwkeurig of plausibel is en dat zij niet volstaat om de beslissing te dragen.

Derhalve is deze motivering niet deugdelijk.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. Kernbetoog van verzoekster is dat de bestreden beslissing die ze bij haar verzoekschrift voegt, de formele motiveringsplicht schendt omdat ze niet meer vermeldt dan de feitelijke overwegingen *“Regelmatig verblijf verstreken. Bovendien werd de erkenning van het buitenlands huwelijk geweigerd”*.

3.4. In het administratief dossier bevindt zich de bestreden beslissing zoals ze getroffen werd door de verwerende partij. Hieruit blijkt dat naast de feitelijke overwegingen, het juridisch motief artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet wordt aangekruist, met hierbij de tekst zoals deze figureert in punt 1. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat de bestreden beslissing wel degelijk naast de feitelijke motieven, ook de juridische motieven bevat en dat het feit dat verzoekster daarvan niet op de hoogte werd gebracht, een fout in de betekening van de bestreden beslissing betreft. Een eventueel gebrek in de betekening heeft echter geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing (RvS 21 maart 2005, nr. 142.408) en kan dus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het niet of niet precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoeker zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166). Verzoekster, die bijgestaan wordt door een advocaat, toont niet aan dat ze schade lijdt door het feit dat ze niet op de hoogte werd gesteld van de juridische grondslag van de bestreden beslissing, en dat ze niet in staat was om met behulp van de advocaat op grond van het feitelijk motief *“regelmatig verblijf verstreken”* tot de vaststelling te komen dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet betreft. De tekst van deze bepaling luidt immers als volgt: *“wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*.

3.5. De bestreden beslissing betreft voorts een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft en vormt geen sluitstuk van een aanvraag die door verzoekster zou zijn ingediend, minstens toont verzoekster dit niet aan. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat ze uit de bestreden beslissing niet kan afleiden op grond van welke aanvraag deze beslissing werd genomen.

3.6. Waar verzoekster opwerpt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt op basis van welke stukken de beslissing werd genomen en dat de bestreden beslissing niet de concrete redenen bevat waarom het verblijf van verzoekster is verstreken, dient de Raad op te merken dat het verzoekster vrijstond om zich te bestreden beslissing opnieuw te laten betekenen door de verwerende partij na te hebben gesignaleerd dat de betekende beslissing onvolledig was. Of zij had in het administratief dossier dat ter inzage lag op de Raad, kennis kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissing zoals vermeld in punt 1. Zij heeft van deze mogelijkheden geen gebruik gemaakt. Nochtans had ze dan kennis kunnen nemen van de elementen op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, voor zover ze dit al niet zelf met behulp van een advocaat had kunnen vaststellen, dit op grond van haar eigen situatie waarvan ze niet onwetend kan zijn, met name dat ze na aankomst in het Rijk in 2013 langer verbleef in het Rijk dan de toegestane duur met een door Spanje afgegeven verblijfsvergunning.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.7. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, volstaat het niet te poneren *“Dat de Uw zetel dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daarvoor zijn toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht”*. Evenmin volstaat, *“Dat als men het dossier grondiger had onderzocht zou men zeker tot een andere beslissing zijn gekomen.”* Het is niet aan de Raad om ten behoeve van verzoekster uit te vlooien of de door de verwerende partij ingeroepen elementen materieel juist zijn. Het is aan verzoekster om concreet aan te geven waarom de feitelijke motieven naar haar oordeel niet correct zijn. Verzoekster geeft nergens concreet aan dat ze wel degelijk nog regelmatig verbleef op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en dat haar buitenlands huwelijk wel degelijk werd erkend.

Eens schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.8. in wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoekster op, *“SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing is onbetwistbaar een handeling uitgaande van de uitvoerende macht;

Het betreft bovendien een eenzijdige handeling met verstrekkende gevolgen voor verzoekster persoonlijk;

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing van op het bestreden beslissing. Het bestreden besluit is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur; Verzoekster voert in dit middel de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het billijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel, het algemeen beginsel volgens hetwelk een overheid ertoe gehouden is alle elementen van de zaak in overweging te nemen aan.

1. Het beginsel van de hoorplicht

De hoorplicht wordt omschreven als het beginsel dat – bij afwezigheid van formele regelgeving terzake – impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen;

(zie R.v.St., Rossenbacker, nr. 31.091, 18 oktober 1988; R.v.St., Braem, nr. 65.968, 21 april 1997; R.v.St., Lambrecht, nr. 69.160, 27 oktober 1997; R.v.St., Bruurs, nr. 69.903, 1 december 1997; R.v.St., Aliaj, nr. 95.805, 23 mei 2001; R.v.St., Vervisch, nr. 104.278, 4 maart 2002; R.v.St., VZW Dierenkliniek Mechelen, nr. 118.957, 5 mei 2003;)

In casu werd verzoekster nooit gehoord aangaande de beslissing van de betreffende gemachtigde van de verwerende partij.

2. Het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

Uit de houding van verwerende mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan;

Verzoekster verblijft in België samen met haar partner en heeft sindsdien dan ook een duurzame relatie. Eveneens gelet op hun kindervens volgen zij thans hiervoor een medische behandeling.

Aangezien uit het hoger vermelde duidelijk gebleken is dat de verantwoordelijke van de verwerende partij alleszins nagelaten heeft om zorgvuldig onderzoek te verrichten waarbij verzoekster minstens op de hoogte kon worden gebracht van de te nemen beslissing.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te legen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43.).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van haar bevoegdheden maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel wanneer men zich op basis van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Verwerende partij handelt derhalve op kennelijk onredelijke wijze wanneer hij beslist tot niet inoverwegingneming van verblijfsaanvraag door zich te beperken tot een summier onderzoek zonder een behoorlijk woonstcontrole uit te voeren.

Verwerende partij dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de verwerende partij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen, teneinde te kunnen bepalen welke rechtsregel van toepassing is.

Dat aan verzoekster geen enkele vraag of uitnodiging heeft gekregen m.o.o. bijkomende inlichtingen en/of stukken over te maken.

Dat men van verzoekster als redelijke en zorgvuldige overheid niet kan verwachten dat zij in de huidige toestand zou terugkeren naar Marokko.

Dat, mede gelet op hetgeen hem werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bijgevolg voldoet verzoekster aan elke mogelijke voorwaarde om het recht van verblijf van meer dan drie maanden op basis van haar duurzame relatie en de medische behandeling.

De verwerende partij beslist volledig ongefundeerd tot het verstrijken van haar regelmatig verblijf.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

3.9. Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster legt niet uit en toont ook niet aan dat zij bij haar horen door de verwerende partij informatie zou hebben verstrekt waardoor deze geen bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben gegeven.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

3.10. Verzoekster wijst op de elementen die haar zaak kenmerken, met name dat ze in België verblijft met haar partner, dat ze een duurzame relatie heeft met hem en dat ze een kinderwens hebben en in dit verband een medische behandeling volgen, doch de Raad ziet niet in hoe de verwerende partij op grond van die elementen kan worden beticht van een onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen. Ten eerste is dit niet meer dan een bloot betoog van verzoekster en staft ze haar beweringen niet met stukken. Ten tweede is het zo dat een duurzame relatie of een medische behandeling op zich geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft. Verzoekster brengt ook niets in tegen het door haar gekende motief dat de erkenning van haar buitenlands huwelijk werd geweigerd. Dit motief vindt steun in het administratief dossier waarin zich de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 15 april 2015 bevindt waarbij hij weigert de buitenlandse huwelijksakte van verzoekster te erkennen. Verzoekster geeft ook niet aan dat heden deze beslissing werd hervormd door de familierechtbank.

3.11. Verzoekster verwacht blijkens haar verzoekschrift een vraag of uitnodiging van de verwerende partij om bijkomende stukken neer te leggen, maar de Raad ziet niet in wat de grondslag is van die verwachting, daar waar geen aanvraag van verzoekster voorligt. Verzoekster concretiseert ook niet

welke stukken ze zou hebben neergelegd, zodat dit alles niet meer dan een theoretisch betoog betreft dat geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.12. Theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel noch de overtuiging dat ze geschonden werden, volstaan om een schending van de betrokken beginselen aan te nemen.

3.13. Waar verzoekster in haar betoog nog gewag maakt van “*het billijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel (...)*” dient de Raad op te merken dat verzoekster niet nader duidt op welke wijze deze beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden door de bestreden beslissing, waardoor deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA